

Recensie: Girls en Boys ★★★★1/2****1/2

Sziget Budapest
zondag 12 augustus 2018

foto © Rockstar Photographers

Recensie:

Met Girls en Boys presenteerde de Israëlische choreograaf Roy Assaf een tweeluik op Sziget Festival. 's Middags zagen we het kwintet Ariel Freedman, Anat Oz, Madison Hoke, Maya Feldman en Yael Blumenreich aan het werk in Girls, 's nachts om kwart na elf was het de beurt aan Avshalom Latucha, Geva Zaibert, Oz Mulay, Kelvin Vu en Tomer Pistiner. Ondanks het nachtelijke uur was de tent tot de nok gevuld. En hoewel lang niet iedereen de middagvoorstelling van de vrouwen gezien had, kon iedereen de heldere dansaal van Assaf wel smaken tijdens Boys. Wie de twee werken zag, zag dat ze dezelfde taal hanteren, maar met andere accenten gebracht. Niet zelden vloeiender, sensueler en zelfs erotischer door de vrouwen versus hoekiger, en meer prominent de rechte lijn trekkend door de mannen.

In se tonen de twee voorstellingen hetzelfde: vijf personen van hetzelfde geslacht in zwemoutfit. De vrouwen in een rood badpak, de mannen in een zwarte short. Er wordt gezonnebaad. De vrouwen flirten van hun kant, komen speels voor de dag, accentueren benen, voeten, billen en borsten (onder andere door met de handpalmen ze naar boven te drukken). De mannen daarentegen liggen zoals een beeldhouwwerk, statig, pronkerig hun mannenlichaam te tonen.

Als kinderen zien we de meisjes hand in hand over de witte vloerbekleding stappen, ook huppelen ze, vormen ze een kring of stappen ze in de vorm van een slang. Een beweging die de mannen ook uitvoeren bij de start van Boys maar dan in een variant erop wat grappig overkomt bij een deel van het publiek. Later trekt Assaf overigens uitdrukkelijk de homofiele kaart door de mannen achter elkaar te plaatsen op de witte vloerbekleding die verwijst naar de catwalk (ook een aantal bewegingen refereren naar mannequinwerk trouwens). De man die achter een ander staat, trekt dan de zwarte short van diegene die voor hem staat uit zodat die in zijn witte onderbroek op het podium komt te staan met het short tot aan de enkels. Op die manier moet de voorste in onderbroek helemaal achteraan aansluiten.

Zien we in Boys de seksuele handeling onder andere in het pijpen (met open mond en een open vuist) dan is dat ook het geval bij Girls. Net als de bewegingen met het bekken overigens. Kort, scherp, als een rechte lijn die penetreert, uitgevoerd door de mannen, en in zekere zin ook door de vrouwen in Girls, al steken zij er wat meer golvende lijnen in. Expliciete erotiek is te zien wanneer de vijf vrouwen tussen de twintig en de vijfendertig de benen wijd openspreiden en doen alsof ze seks hebben. Ook de kontjes gaan tijdens een lange scène de hoogte in terwijl de vrouwen op handen en voeten staan en met die billen golvende bewegingen uitvoeren, al dan niet verwijzend naar anale seks als je wil. Ook kruipen doen ze overigens op hun knieën. We zien dus de mannelijke seksuele fantasie, en de vrouwelijke onderdanigheid daarin in al zijn facetten uitgevoerd (open mond, ah-kreetjes slakend) tot in het absurde toe.

Wat de choreografie van Girls echter zo boeiend maakt is de rijkdom aan choreografische verwijzingen, van showballetten, over ballet (pointes, gestrekte benen,â€), videoclipdans (SIA, Beyoncé, â€),â€ het zit er allemaal in verwerkt. Zowel de mannen als de vrouwen zullen kussen met de lucht. Hoewel Assaf dus laat uitschijnen dat in se man en vrouw gelijk zijn, toont ie ook letterlijk dat er ruis tussen de twee geslachten zit. Die horen we in Boys wanneer de mannen de choreografie op ruis uitvoeren die de vrouwen in Girls op

onder andere 'The end of the world' van Skeeter Davis, en het door hen a capella gezongen 'You are so beautiful' (voornamelijk gekend in de versie van Joe Cocker) uitvoeren. In Boys zingen de mannen trouwens ook a capella maar dan onder andere op de tonen van 'Be my baby' van Ronettes. Op 'Girls just wanna have fun', dat de vrouwen deels ook a capella brengen, hebben ze een imaginaire baby in hun armen die ze wiegen in Girls. In lepeltjeshouding gaan ze vervolgens liggen om dan samen maar met een voorsprong voor de achterste naar achteren te rollen. Echt kinky wordt het wanneer de dames zichzelf kletsen op de rechterbil en linkerwang onder andere. Uiteindelijk eindigen ze aan het altaar waar ze een gebed opzeggen. Ook voor de mannen maakt Roy Assaf een gelijkaardige boog, maar dan vertrekkend van het mannenlichaam, het tonen van kracht, het verheffen van de man via de speech maar ook door die op een sokkel te plaatsen, steeds een hoger doel nastrevend (visueel te zien wanneer de choreograaf hier ook veel meer de verticale lijn dan in Girls trekt en te horen in de cijfers die opgenoemd worden en steeds fel de hoogte ingaan) tot een escalatie van krachtpatserij wat uitmondt in geweld, wat leidt tot een erg knap eindbeeld van een lijdende Christus terwijl een pleidooi voor een betere wereld te horen is.

Roy Assaf zet met andere woorden een erg sterk tweeluik neer met Girls en Boys, waarbij onze voorkeur toch net dat beetje omwille van het speelse karakter bij Girls ligt. Hopelijk lezen ze bij deSingel en het Kaaitheater dit artikel. Dit tweeluik zou daar immers niet misstaan in de programmatie. Het is ons inziens kwalitatief zo goed dat meer landgenoten Girls en Boys zouden moeten kunnen ontdekken.

< Bert Hertogs >Â Â

De songlist:

Perez Prado, Mambo No. 5
Jean Sibelius, Kyllikki - Three Lyric Pieces for Piano, Op. 41, II. Andantino
Bob Dylan, Girl from the North Country
Gustav Mahler, Funeral March (interpretation Uri Caine)
Takagi Masakatsu, Rama
Richard Wagner, Parsifal (Orchestra and Chorus of the Mariinsky Theatre. Musical Director & Conductor Valery Gergiev)
Reggie Watts, Meltdown 2013
Charlie Chaplin, The Great Dictator
Schubert, Die Götter Griechenlands D.677
Singer: Bernarda Fink
Penny Serenade (Pfenniglied)
Abends in der kleine Bar (feat. Rudi Schuricke)
Be my little baby
You are so beautiful
Girls just wanna have fun